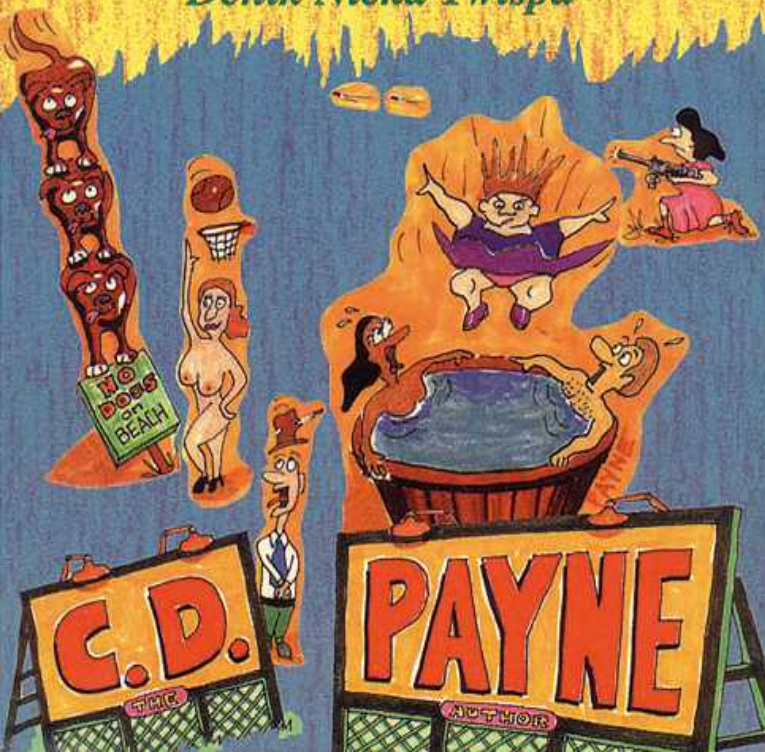

MLÁDÍ HAJZLU

MLADÍK V EXILU

Deník Nicka Twispa

C. D. PAYNE

MLÁDÍ
V HAJZLU

DENÍK
NICKA TWISPA

KNIHA TŘETÍ

3

**MLADÍK
V EXILU**

LISTOPAD

PÁTEK, 21. LISTOPADU

Tak mně teda řekněte, co byste dělali na mym místě? Ste čtrnáctiletej příslušník intelektuální menšiny, zapuzenej všema svýma kamarádama, neúnavně naháněnej policejníma sborama tří okresů a chycenej do pasti mezi křováky sto padesát kiláků vod nejbližšího letiště, který je vaší jedinou nadějí.

Toto neřešitelný dilemma sem včera neprodleně předložil k řešení Françoisovi Dillingerovi, svému druhému já, na něhož je vždycky spolehnutí, neb je to nesmírně vynalézavej sociopat.

„Naval dvacet centíků,“ řekl zachmuřeně a hřbetem ruky si přejel po svejch smyslných rtech přesně jako Jean Paul Belmondo.

Pak přijal po kapsách posbíraný mince a vložil je do otvoru automatu v ušmudlaný telefonní budce. Stála hned vedle stánku se sušenými plátkama hovězího masa a koženými opaskama, u první zaprášený benzinky, za cedulí oznamující, že město *Ukiah, Kalifornie*, vás *srdečně vítá*. Upravil si rozkrok a suverénně vytočil číslo.

„Haló,“ řekl, „chtěl bych mluvit s Tinou Manionovou. Tady je Nick. Nick Twisp. Kamarád ze školy.“

Čtyřicet minut nato sme svištěli černou nocí směrem na jih. Tina řídila tu káru stejným stylem, jakým psala články pro školní noviny: mizerně, ale s podivnou erotickou intenzitou. Měla pronikavý černý oči, hladkou snědou pleť, zajímavě zdvižený nosík a esteticky vytvářené tělo ambiciózní novinářky.

„Fakt nechceš, abych tě hodila až do San Francisca, Nicku?“ zeptala se.

„Ne, díky, Tino. Chytím pendl v Santa Rose. Sem ti strašně zavázanej, že ses na Den díkůvzdání takhle urvala a pomohla mi.“

„Svátky mě dohánějí k šílenství,“ odpověděla. „Kromě toho potře-

buji získat praxi v řízení za tmy. Řidičák nemám ještě ani měsíc. Nevíš, proč na mě ty auta tak divně blikají?“

„To bude asi tím, Tino, že bys měla přepnout dálkový světla, abys ty řidiče v protisměru neoslňovala.“

„Ale, Nicku, vždyť já už takhle nic nevidím.“

„Aha,“ řek sem a nenápadně se zapřel koleny o palubní desku.

„Ty se teda máš, Nicku. Jet studovat do Indie! Jak dlouho tam vlastně budeš?“

„Osm, devět let, nevím přesně.“

„To je věc! Ale kde máš kufr?“

„Všechno, co budu potřebovat, si koupím až v Púně. Mám na to deset tisíc rupií.“

„Redwoodská střední tě bude citelně postrádat, Nicku.“

„Díky, Tino,“ vložil se do toho François. „Seš asi poslední Američanka, kterou vidím coby mladík.“

„Opravdu, Nicku?“

„Jo,“ potvrdil François. „A sem moc rád, že seš to právě ty.“

„Proč, Nicku?“ zeptala se a lehkost jejího tónu ostře kontrastovala s pevností stisku nohy na sešlápnutým plynu.

„Protože seš výjimečná.“

„Ale ne, nejsem ničím výjimečná.“

„Ale seš,“ řekl François. „Seš inteligentní, krásná a vynikající literátka.“

„Opravdu si, Nicku, myslíš, že umím psát?“

„Píšeš velice přirozeně. Ten rozhovor, cos se mnou udělala, když sem získal to indický stipko, naprosto vystihl mou podstatu.“

„Pan Perkins tvrdí, že musím ještě vypilovat větnou stavbu.“

„Tvá větná stavba je perfektní,“ řekl na to François. „A není to tvoje jediná dokonalá stavba.“

„Kdy ti to letadlo letí, Nicku?“

„Až v sedm pět,“ odpověděl François.

O pět minut později sme už parkovali na potměšilém benzince za stojanem na starý pneumatiky a naše jazyky si dychtivě vyměňovaly vzpomínky na brusinkovou omáčku a šalvějovou nádivku. Když sem se propracoval k jejím vzrušujícím křivkám pod blůzkou, ucítil sem, jak mi otevírá punt s klokotající OLE (olbřímí erekcí).

„Nicku,“ zašeptala, „tady máš dárek na rozloučenou od amerických žen.“

O tři minuty později explodovalo po čtrnáct let nebezpečně kompresovaný libido do těsně obepínající vlhkosti nádhernejch úst Tiny Manionové. Zdálo se, že jí to nevadí.

Roztouženéj François chtěl ještě. „Tino,“ prosil ji přes mlhavej opar extáze, „pojďme to zkusit normálně!“

„Nezlob se, Nicku,“ řekla, když si upravovala šaty a startovala auto, „musím zůstat věrná svému klukovi.“

Svět se točí dál a číhá na mě na každým kroku, ale ani o čtyřia dvacet hodin později sem se ještě úplně nevzpamatoval z těch několika nočních minut s Tinou. Je zřejmý, že pámbu zamýšlel toto krátký povyražení na naší packavý cestě temnotou dospívání jen proto, abychom nepolevovali v úsilí. Je to takový to světylko na konci tunelu – a člověk nemusí být zrovna Sigmund Freud, aby pochopil, o jakěj tunel jde.

Ano, letadlo do Bombaje sem stihl.

Ne, do Indie sem nedorazil.

V Los Angeles sem na poslední chvilku vystoupil z letadla. Já přece nemůžu žít dvacet tisíc kilometrů od Sheeni Saundersový. I když momentálně (a doufám, že jen dočasně) nenávidí i ten smog, kterej dechám. K mýmu rozhodnutí přispělo taky to, že na vedlejším sedadle seděl podnikavej Pákistánec, kterej mi za mou letenku nabídl sto padesát doláčů v hotovosti. A přidal další kilo za můj pas.

SOBOTA, 22. LISTOPADU

Můj druhej den v Los Angeles. Zatím sem na ulici neskončil. Bydlím u svý sestry Joanie v mrňavým kutlochu vysokýho paneláku v Marina del Rey. Není tu tak narváno, jak by se člověk mohl domnívat. Joanie je právě někde v oblacích, kde hňácá žvance na pravidelný letecký lince. Její pohledná, ale nedůvěřivá, spolubydlící Kimberly mě neochotně pustila dovnitř až poté, co sem jí svěřil pár intimních podrobností ze života Joanie, který mohl znát jen blízkej rodinnej příslušník (nebo agent KGB).

Její podezření sem tak úplně nevyvrátil, takže mi odmítla půjčit klíče od bytu, a já se tudíž neodvažuju ven ani na krok. Abych nějak zabavil svůj horečnatej mozek, čumím na televizi a plním Joaniny velice skrovný zásoby potravin (veškerý žrádlo mají holky označený vlastnickejma nálepkama). Kimberly se laskavě uvolila a prodala mi dvě plechovky dietní Pepsi za cenu poněkud vyšší, než na jakou sem zvyklej v obchodě. Kimberly studuje na zdejší univerzitě ekonomiku a mám z ní pocit, že na můj nečekanej příjezd nahlíží jako na svou podnikatelskou příležitost. Nabídl bych jí, že si za jistou úplatu pronajmu její klíč od bytu, ale bohužel si musím hlídat svý finance.

Co chvíli musím vymazávat všechny výhružný vzkazy, co nechávají policejní špicli na Joanině telefonním záznamníku. Nechápu, jak je vůbec mohlo napadnout, že by má sestra věděla, kde se zrovna nacházím. Nevidíme se častěji než tak dvakrát do roka. A jen velice zřídka se spolu vybavujeme přes telefon. (Skutečnost je taková, že u nás v rodině se mezi příbuznými žádná velká láska nepřestuje. Tento hluboce zakořeněnej odpor je asi naším nejsilnějším rodinným poutem.)

Když tu pásku tak pravidelně mažu, sem tam se do toho přifaří i nějaký ten vzkaz od jistýho „Philipa“, což je zřejmě ten Joanin zamilovanej fyzik, řádně ženatej v Santa Monice. Volá jí nejmíň jednou za hodinu a distingovaným, i když poněkud panickým tónem ji žádá, „aby se uklidnila a nedělala nic zoufalého“. Vůbec nevím, oč jde, ale doufám, že je to natolik důležitý, abych případně mohl z Joanie něco vyrazit, kdyby nastala nějaká ta kalamita. Zeptal sem se Kimberly, jestli moje sestra nemá náhodou nějaký problémy, ale neodpověděla mi a pokračovala ve svejch litaniích o tom, že jí chybí tři oplatky a v krabici s polotučným mlíkem jí nevysvětlitelně ubylo hladiny. François jako obvykle tvrdil, že o té záležitosti vůbec nic neví.

14.30 – V televizi není nic kromě ragby. Koukám na to kvůli svýmu kamarádovi Hárošovi, ambicióznímu sportovci, jehož sexy matka se mě nedávno pokoušela svést. Zajímalo by mě, jestli s ní tata ještě pořád chodí i přesto, že ho teď její manžel žaluje. Tata tu před chvílí nechal Joanii na záznamníku sdělení, ve kterým vyjadřuje svou touhu zaškrtnit mě vlastními rukama. Máma mu asi oznámila, že končí s vyplácením alimentů. Myslím, že by tatovi neuškodilo, kdyby ho na nějaký čas zabásli za to, jak naplnil auto svý bývalý lásky betonem. Vynucenej klid by mu trochu pomohl získat nějakou tu rozvahu a nadhled.

15.30 – Poločas. Místní univerzita vede 62:14. Dav řičí a žádá si víc krve. Tak mě napadá, jestli náhodou mezi publikem není Bruno Preston. No přece ten, co uvedl Sheeni do tajů sexu. Třeba dojde k výbuchu davovýho šílenství a ušlapou ho k smrti. Při mý momentální smolný sérii to však není moc pravděpodobný. Jedna z fanynek hostujícího mužstva vypadá přesně jako Millie Filbertová, zrádcovská přítelkyně mého bývalýho kamaráda Leváka, která mě práskla vyšetřovatelům žhářství v Berkeley, jen aby shrábla 10 000 dolarů odměny. François ji nenávidí, ale já někde hluboko ve svym nitru bojuju s představou, že bych to možná na jejím místě udělal taky. Kdo by v dnešní době nezradil přítele, kdyby mu za to mohla kápnout nějaká ta sumička v hotovosti?

Právě sem mluvil s nemocnicí v Santa Cruz. Bernice Lynchová se konečně probírala ze svého komatu po požití větší dávky sedativ a je naděje, že se z toho zcela vylíže. Spadl mi kámen ze srdce. Nechci tím nijak naznačovat, jak François správně zdůrazňuje, že bych snad mohl být jakýmkoli způsobem za její pokus o sebevraždu zodpovědný. Kdybych byl tak neoblíbený a tak nešťastný jako ona, pravděpodobně bych to taky chtěl mít za sebou co možná nejdřív. Vlastně tuto možnost zvažuju i pro sebe. Není to tak špatná představa, akorát bych se ještě chtěl dozvědět, jak ten dnešní zápas dopadl.

17.15 – Konečný výsledek 62:17. Před chvílí volala máma a nechala na záznamníku vzkaz, aby jí Joanie hned brnkla. A dodala: „Pokud ten tvůj ničemnej bratr přece jen odletěl do Indie, pak doufám, že tam zůstane navždy a už nikdy o něm nic neuslyšíme.“ Zajímalo by mě, jestli by z toho nějaký psycholog usoudil, že od svých rodičů dostávám negativistický reakce poměrně silného kalibru.

Dnes je výročí atentátu na Kennedyho. Mám pocit, že asi vím, jak se tenkrát před léty musel chudák cejtit.

NEDELE, 23. LISTOPADU

Joanie se už vrátila. Připotácela se o půl druhý dnes ráno a vypadala jak vyvoraná myš: vlasy rozcuchaný, rozmazanej mejkap, tmavý kruhy pod očima. To, že mě našla spícího ve své posteli, jí taky dvakrát na náladě nepřidalo.

„Co tu sakra děláš?“ chtěla vědět, když mrskla na zem cestovní kabelou.

„Ahoj, Joanie,“ mumlal sem rozespalé. „Tak jaký byl let?“

„Znovu se tě ptám, co tu sakra děláš? Už máš zase nějaký průser, Nicku?“

„No,“ povzdychl sem si, „měl sem nějaký nedorozumění s policií. Ale teď už to bude v pořádku. Všichni si myslí, že sem v Indii.“

„Pane Bože!“ vykřikla, když se hroutila do křesla. „Přesně to teď potřebuju. Ke všem těm problémům!“

„Co se děje, Joanie,“ zeptal sem se. „Pořád ti sem telefonuje Philip a vzkazuje ti, abys nedělala nic zoufalýho.“

„Tak s tím chlapem už nikdy nechci mluvit!“ zaječela. „Pokud ještě jednou zavolá, vyříd' mu, že ho to ještě bude mrzet. Setsakramentsky mrzet!“

„Co se stalo, Joanie?“

„Po tom ti vůbec nic není. Nicku, tady prostě nemůžeš zůstat. Musíš vypadnout!“

Polkl sem. „Ted? Uprostřed noci?“

„Dobře, nechme to na zítřek. Ale vystřel z mý postele. Potřebuju být sama. Můžeš jít spát na gauč do obýváku.“

„Nemůžu. Kimberly říká, že to je její gauč a ona že si nepřeje, aby jí někdo ničil potahy tím, že na nich bude tábořit. Proto sem se nastěhoval sem.“

„Pak se teda vyspi na zemi. Koberec v obýváku je pěkněj a dost měkkej.“

Moje švica zase lhala. Tenká béžová hadra mi poskytla asi tolik pohodlí jako kuželkářská dráha. Každých deset minut sem se musel otočit, abych ulevil svý ubohý kostře od nesnesitelnýho tlaku. Vstal sem v sedm a měl sem pocit, že sem strávil noc v obrovský sušičce prádla.

Když sem se soukal do svezích jedinejch hader (stejný špinavý fusakle a spodní prádlo nosím už čtvrtěj den!) od Kimberly z pokoje pokradmu vyšel cizí chlap v barevně sladěný joggingový soupravě. Bylo mu asi dvacet, měřil přes stopětasedmdesát, byl do bronzova opáleněj, s ustupujícím černým hárem a tmavýma vočima, který zrychleně mrkaly.

„Ty musíš být Nick, co?“ řekl a zamrkal.

„Ty musíš být místní škrtič, co?“ odpověděl sem.

Usmál se. „Ne, já jsem Mario, jeden z Kimberlyných přátel. Přicházím pozdě v noci a brzy ráno zase odcházím. Mám strašně moc práce.“ Podíval se na hodinky a pak si je zkontroloval s časem na druhým ciferníku na pravý ruce. „Sakra, už mám zase zpoždění. Musím utíkat.“

Jen se za ním zaprášilo a byl pryč.

Takže Kimberly s někým chodí. To by mě teda zajímalo, kolik si za to účtuje.

14.10 – O půl dvanáctý konečně vyšla ze svýho pokoje moje sestra. Měla na sobě tenký tepláky s uváleným svetrem a vypadala přesně tak odpočatě, jako sem se já cejtíl.

„Ty seš ještě tady?“ zeptala se.

„Hm,“ odpověděl sem.

„Už jsi měl něco k snídani?“

„Ne.“

„Najíme se venku, chceš?“ zeptala se.

Přestože kavárnička na Venice Boulevard byla vzdálená ani ne čtyři sta metrů, Joanie nastartovala svou staříčkou hnědou hondu a jelo se. Když se holt někdo narodí jako Twisp, Twispem už navždy zůstane. Stáhl sem okýnko a inhaloval teplěj oceánskej větrík. Konec listo-

padu a tady je pořád ještě léto. Není divu, že se sem lidi hrnuli po milionech.

Joanie počkala, až sem spořádal třetí palačinku, a teprve potom začala se třetím stupněm výsledku.

„No dobře, tak si poslechněme celou tu hrůzu od začátku,“ vzdychla a nalila si šestý kafe. Její nedotčená omeleta se nečinně válela na talíři.

„Ty vajíčka si nedáš?“ zeptal sem se.

„Ne, Nicku, klidně si je vem. Akorát bych je vyzvracela.“

Natáh sem se pro její talíř a hlavou mi cvrnkla nedávno prožitá zkušenost. „Joanie, přece nejseš ... nečekáš nic, že ne!“ Joanie je hned vedle mé matky ta nejmíň vhodná kandidátka na mateřství, co znám. A moje matka se právě zakulacuje v těhotenských šatech posledního výkřiku módy.

„Do toho ti vůbec nic není,“ odpověděla rozmrzele. „Reprodukční systém každé ženy se týká pouze a jen jí samotné. Ostatní do toho nemají co kušnit.“

„Ostatní, to jako myslíš Philipa?“ zeptal sem se.

„Tak ten ulhanej, zdegenerovanej hajzl už vůbec ne,“ uzavřela Joanie daný téma. „Tak, a co máš za problémy s poldama?“

Vzhledem k tomu, že Joanie mě má prohlídnutýho skrz naskrz jak rentgenem, musel sem jí podat relativně pravdivěj a podrobněj popis událostí minulého týdne. Poslouchala mě s vážnou tváří a při těch největších drastárnách pokyvovala hlavou.

„Nicku,“ řekla, když sem skončil, „ještě před půl rokem jsi byl ambiciózním studentem s vyznamenáním. Co se to s tebou stalo?“

„Přesně nevím,“ zamyslel sem se. „Zamiloval sem se do Sheeni. Jediný, co chci, je bejt pořád s ní. To všechno ostatní je jedno veliký nedorozumění.“

„To je teda hodně velký nedorozumění. Možná bys to měl vzdát, udat se a nést všechny následky svého počínání.“

„Ale, Joanie, to přece nemůžu udělat! Já nechci jít bručet. To mě pak nevemou na žádnou slušnou vejšku!“

Joanie si povzdychla a upila kafe. Teda jestli je těhotná, ten její fagan už teď musí dělat přemety ze silného předávkování kofeinem.

„Takže všichni si myslí, že seš v Indii, hm,“ zopakovala.

„Jo. Tady mě nikdo hledat nebude.“

„Ale brzy se zjistí, žeš do tý indický školy nedorazil!“

„No, ale Indie je obrovská země. Tam mě klidně můžou hledat léta. Do té doby třeba dostanu stipko a budu studovat na Stanfordský

univerzitě pod cizím ménem. Máma s tatou na to stejně kašlou. Ti sou rádi, že se mě zbavili. Říkali to na ten tvůj záznamník.“

„Co se vlastně stalo se všema mýma vzkazama?“ chtěla vědět. „Páska byla úplně prázdná.“

„Jó?“ řek sem nevinným tónem. „Asi sem ji omylem vymazal.“

„No, ten kretén, kterýho máme za fotra, na to asi opravdu kašle. Nejsem si tak jistá, co na to máma. Teď lituju, že sem mu půjčila ty peníze na kauci. Asi už je nikdy neuvidím. A já je měla odložený pro ... pro, no, pro svý výdaje.“

„Tata je strašnej,“ souhlasil sem. „Tomu bych peníze v životě nepučil.“

„Udělal jsem to jen kvůli tobě, Nicku! Aby ses nemusel odstěhovat k mámě a Lancovi.“

„Já vim, Joanie. Já si toho fakt vážím. Tobě sem ten život asi taky pěkně zavařil.“

„Z toho si nic nedělej,“ povzdychla si Joanie. „Ten už byl dokonale zavařenej. Opravdovým profesionálem.“

„Joanie,“ prosil sem ji, „mohl bych u tebe pár dnů zůstat? Než si najdu práci a vlastní byt?“

„Ale, Nicku, vždyť je ti teprve čtrnáct!“

„Já vim,“ řek sem, „ale na čtrnáctiletýho sem značně rozumově vyspělej.“

Joanie vydala kvílivej povzdech. „Myslím, že se asi zabiju. Někdy mě tak napadá, že by to asi bylo to nejrozumnější řešení.“

„Fakt?“ zaujalo mě to. „Já si to často myslím taky.“

„Na střední škole jsem měla hodně sebevražedný sklony,“ svěřila se mi Joanie.

„Protos chodila se všema těma ukoptěnejma frajerama z učňáku?“

„Hele, dej si majzla na hubu!“ odpověděla.

To už sem někde slyšel.

18.30 – Joanie ten boj nervů vzdala a konečně mi půjčila náhradní klíč od bytu. Prej tu „můžu ještě pár dnů zůstat“. A taky poldovi z Berkeley řekla, že mě už měsíce neviděla a že jí připadá pravděpodobný, že její „bratr se momentálně nachází někde v Indii. Všichni si o něho děláme veliký starosti.“

„Tak a teď seš doufám spokojenej,“ řekla, když zavěsila. „Právě jsem se dostala do střetu se zákonem a mohli by mě obvinít z maření úředního výkonu a z poskytování úkrytu uprchlíkovi.“

„Díky, Joanie,“ řek sem. „Doufám, že se ti budu moct jednoho dne podobně odvděčit.“

„Co tím jako myslíš?“

„Myslim tím, že sem vděčnej. Kdyby nebylo tebe, byl bych teď na ulici.“

„I tak tam můžeš brzy skončit,“ odpověděla ponuře. „Říkám ti znovu, Nicku, nemám za tebe žádnou zodpovědnost. Mám svých problémů nad hlavu.“

Abych zdůraznil svoji vděčnost, vysál sem celej byt, nakoupil jídlo (za svý!) a připravil labužnickou večeři, odkoukanou od paní Cramp-tonový. Dokonce sem na ni pozval i Kimberly, která nevypadala dvakrát nadšeně, když se dozvěděla, že tu budu ještě nějakou dobu smrdět.

Těsně před večeří Joanie na někoho řvala po telefonu (hádám, že to mohl být jedině Philip). Toto citový rozrušení jí zřejmě vzalo všechnu chuť k jídlu. (Doufám, že to její mimino mělo tolik předvídavosti, aby si odložilo pár kalorií pro podobný případy.) Joanie se v jídle jen povrtala, zatímco Kimberly se cpala jako typicky nenasytná republikánka, což na sebe právě prozradila. Řekla, že spolu s Mariem si nedávno prošli novou Prezidentskou knihovnu Ronalda Reagana a našli v ní „spoustu inspirace“. Vzhledem k tomu, že sem měl zálusk na její gauč, byl sem nuceněj předstírat aspoň minimální zájem. Při zákusku (dýňovej koláč, na kterej sem se třepal už na Den díkůvzdání, ale kterej mi jaksi okolnosti odepřely) Kimberly nadšeně žvanila o „skvělých kurzech marketingu“.

Chopil sem se příležitosti. „Když tak mluvíme o marketingu, Kimberly,“ řek sem, „napadlo mě, jestli bys mi nepronajala svůj gauč. Dejme tomu mezi jedenáctou večer a osmou ráno?“

„A za jakým účelem?“ zeptala se a drze si naložila poslední kousek svého dýňovýho koláče.

Opět sem se utvrdil v tom, že republikáni očekávají za všech okolností od všeho největší kusanec. „Tak sem si říkal, že bych se na něm vyspal,“ odpověděl sem. „Míra opotřebení by měla být minimální. Vždyť nevážím ani šedesát kilo.“

„A kolik jsi ochotný nabídnout?“ zeptala se a upravila si brejle na nose. Drahý želvovinový obruby dodávají jejím jiskřivě modrým očím falešný zdání aristokratický inteligence.

„Co takhle dolar za noc?“

Kimberly se zamračila. „Tak takhle nízko jít nemůžu, Nicku. Řekla bych, že tržní ceně by se mohlo odhadem blížit tak pět dolarů za noc.“

Dohodli sme se na třech, avšak za předpokladu, že vždycky mezi

mým tělem a oním gaučem bude minimálně jedna vrstva prostěradla. Joanie mi roztržitě přislíbila, že mi ono řečený prostěradlo zapůjčí (bez dalšího poplatku). Pláclí sme si a já zaplatil Kimberly dohodnutý pronájem za pět nocí předem. Šťastně sbalila zelenavý bankovky a zdejchla se do svého pokoje. Nádobí nechala na mně.

A to si o sobě myslí, že umí vytřískávat prachy. I při svejch omezených financích sem byl ochotnej jít až na deset za noc, jen abych unikl tomu trapičskému koberci. A kdo ví, možná bych dal i víc.

22.15 – Někdo zazvonil na zvonek z přízemí a Joanie mu přes domácí telefon řekla, aby „se šel utopit skokem z přístavní hráze v Santa Monice“. Myslím, že ten člověk odešel.

23.30 – Mario se právě dostavil na svůj pravidelný tamto.

„Ahoj, Mario,“ řek sem.

„Ahoj, Nicku. Ty smíš na gauč?“

„Kimberly mi ho pronajala,“ odpověděl sem.

„Tak v tom případě jo,“ řekl a mrkl na oboje hodinky. „Doprčic, už mám zase zpoždění.“ Otočil se a tiše vklouzl do pokoje svůj sou-nocležnice.

Začínám litovat, že sem za ten gauč vůbec platil. Kromě toho, že je nesnesitelně měkkej, je aspoň o deset čísel kratší než já.

Když už mluvíme o trápení, zajímalo by mě, co teď asi dělá Sheeni. Rád bych věděl, jestli si třeba nedělá starosti, co já tam v té daleký, exotický Indii. Slyš, má drahá, toto telepatický sdělení naplněný láskou až k neunesení: „Budeme zase spolu. Brzy! Určitě to nějak zmáknu.“

PONDĚLÍ, 24. LISTOPADU

Nechávám si narůst knír. Už od čtvrtka sem se neholil a nad mým horním rtem se začíná objevovat tmavnoucí stín. Doufám, že tak budu vypadat dostatečně starej, abych se vyhnul povinný školní docházce.

Rozhod sem se, že si ve svém vzdělání udělám kratší přestávku, při níž se pokusím dát nějak dohromady trosky svého života. Ve svém současným emocionálním rozpoložení mám dojem, že by nebylo zrovna nejmoudřejší pouštět se v tomto půlroce do další podřadný střední školy. Kromě toho sem si právě přečetl v místním plátku Los Angeles Times, že zdejší učitelé agituji pro stávku. Vypadá to, že školství je tady v ještě větším chaosu než jinde. Joanie našťestí školu vždycky nenáviděla, a tak není pravděpodobný, že by trvala na tom, abych se v dohledný době podřizoval tyranii výchovně vzdělávacího systému.

Po snídani (našel sem lacinou cukrárnu hned za rohem) sem si v klidu prošel Marina del Rey. Spousta drahejších jacht v přístavišti, ale nechápu, jak se někdo může nechat zavřít do tak stísněnejch ošklivejších bytovek? Barák, kde bydlí Joanie, je obzvlášť hnusnej. Je to veliká oranžově nahozená barabizna s falešnýma minibalkónkama nalepenýma tu a tam pod okna. Z horních pater je možná vidět na moře, ale Joanin byt čumí do šedi vedlejšího věžáku. No, doufejme, že pan architekt na tom vydělal slušnej balík a teď si vesele užívá sexuálních radovánek.

Po procházce sem se svezl autobusem do Santa Moniky, abych tam nakoupil pár základních potřeb. Na hlavním obchodním tahu připevňovali chlapíci v montérkách na kandelábry vánoční girlandy se spoustou žárovek, což mělo vytvořit sváteční náladu blížícího se slunovratu. Chvilí sem slintal nad posledníma modelama laptopů, ale pak sem přece jen našel sekáč, kde sem zakoupil šest souprav použitýho spodního prádla, osm párů fusaklů (bez děr a skoro se zdálo, že patří do páru), dvojce džíny, pět košil, jeden pár skoro novejších adidasek a trochu poškrábaný album Rávi Šámara. Celkově mě to přišlo na čtyřicet šest dolarů a dvanáct centů. Když pak François laskavé paní u pokladny prozradil, že bydlí pod mostem, dokonce mi ani nepřipočítala daň z přidaný hodnoty. Pak sem zašel do zlevněný drogerky, kde sem si koupil kartáček na zuby (doposud sem používal Joanin), holicí strojek, dezodorant, zásyp na nohy, sešit (pro svůj, ach bože, ručně psanej deník), mast na akne a tři balíčky prezervativů (co kdyby se něco šustlo). Účet vylezl na jednadvacet dolarů osum centů. Teda, je to pro mě ale ponaučení. V budoucnu budu mít vždycky připravenej kufr pro případ nepředvídaný události. Myslím, že by každěj dospívající měl mít něco podobnýho v záloze.

Když sem se vrátil do prázdnýho bytu, převlík sem si svůj uzenej hadry (ach, to byla slast!) a prozkoumal zasviněnej pokoj drahý Kimberly. Na přírodním borovicový stole se válely hory nudnejch učebnic marketingu a staříčkej IBM (dokonce to nebylo ani iXTéčko, ale krám jako z počítačový doby kamenný). Zajímavější objevy sem učinil v šuplíku nočního stolku: krabici šprcek, tři čísla *Playgirl* (pěkně ušušněný) a velkej vibrátor na baterky (ktorej zlehka smrděl tamtím).

Omrl sem si ty kosy v *Playgirl*. „Nic moc,“ zamumlal François. Nechal sem ho při tom a nepoukázal na skutečnost, že – na rozdíl od mýho druhýho já – ze všech těch borců číší sexuální uspokojení. Kimberlyn výpis z banky sem našel v šuplíku pod červenýma krajkovýma gaťkama. Málem sem nevěřil svým očím. Přestože Kimberly

sedí na dobře úročeným balíku zvíci osmačtyřiceti tisíc sedmi set devěťadvaceti dolarů a jednasedmadesáti centů, má potřebu mi účtovat celý tři dolary za noc na nepohodlném gauči. Za takto projevenej soucit se jí nemůžu než odvděčit. Našel sem špendlík a každej balíček s primerákem prošpikoval droboulinkou dírkou. Taky sem rozšrouboval vibrátor a zkratoval baterie. Takto začíná nejhrůznější děs každého republikána: třídní boj.

19.00 – Joanie se vrátila z odpoledního sezení u svého psychoanalytika v poměrně lepším stavu. Roztrhala telegram (od Philipa?), aniž ho vůbec otevřela, a vzala mě do mexický restaurace na večeři. Dítěti se určitě ulevilo, že Joanie snědla skoro celou svou porci, ale nejsem si tak úplně jistej, co říkalo těm dvěma gin-tonikům.

Joanie říká, že můj knír ze mě dělá „trochu příliš mladýho gigola“. Nejsem si jist, ale myslím, že bych měl bejt polichocenej. Když sem dojídal svůj zákusek (žloutkovéj krém po latinsku), slyšel sem, jak se u vedlejšího stolu ňáci chlápci baví o „tantiémách“. Myslím, že by mohli bejt nějakým způsobem napojení na filmovej průmysl. Možná, že to byli nějací mocní agenti filmovejch hvězd. V každým případě do sebe lili koktejly jako velcí finanční magnáti. Už tu sem tři dny a ještě sem nezahlíd jedinou filmovou hvězdu. Brzy se musím vypravit na výlet do Hollywoodu.

23.30 – Po Mariovi ani vidu. Kimberly se, stejně jako já, bude muset dnes v noci spokojit pouze s chladným objetím sexuální frustrace. Ale má k tomu účelu aspoň pohodlnou postel.

ÚTERÝ, 25. LISTOPADU

Dnes ráno, právě když se Joanie chystala na další náročnej den le-tušky, zatelefonovala naše za poldu provdaná matka. Poslouchal sem ten hovor na paralelce v obýváku.

„Joanie, pročs mi nezavolala?“ dorážela matka.

„Promiň, máti, je to tady trochu hektický.“

„Ten tvůj bratr mě zničí. Představ si, že zmizel! A na indický konzulátě sou tak strašně hrubí lidé. Jako by nebylo všeho neštěstí dost, otce a mě chtějí pojišťovny žalovat za náhradu škod toho požáru v Berkeley.“

„To je mi teda opravdu líto. Jak bych ti mohla pomoci?“

„Pusinko moje, nemohla bys využít svých možností a zaletět do Bombaje zjistit, co se děje s Nickem?“

„Cože?“ vykřikla Joanie.

„V té škole v Púně se neukázal. Požádala sem Lance, aby tam zaletěl, ale on nechce ani slyšet. Tvrdí, že je dobře, že jsme se ho zbavili.“

Skvělej Lance!

„A jak to víš, že je Nick v Indii?“ zeptala se Joanie. „Může být přece ... může být ještě někde v Kalifornii.“

„Ne, prošel určitě pasovou kontrolou v Bombaji. To jsem zjistila. Zapsali si jeho pas, když mu do něho dávali vízum.“

„No, máti, já do Indie zkrátka jet nemůžu. Já ... já teď nemám čas. Myslím, že Nick je v pořádku. Nepochybuju, že se brzy ozve.“

„Joanie, ale je to přece tvůj jedinej bratr!“

„Nezlob se, mami. A nedělej si s Nickem starosti. Promiň, musím už končit, spěchám do práce.“

„Tak to asi budu muset jet do Indie sama,“ prohlásila matka.

„Máti!“ zvýšila hlas Joanie. „Ty se přece v žádném případě nemůžeš vydat na tak namáhavou cestu – v tvém stavu a v tvém věku! Musíš teď přece na sebe dávat pozor.“

„Když to ale neudělá nikdo jinej, Joanie?“

„Máti, teď prosím tě nic nedělej. Slib mi to. Nick se určitě brzy ozve. Uvidíš!“

„No dobrá,“ řekla máma bezmocně. „Ještě chvíli počkám. Nikdy jsem mu neměla dovolit, aby se odstěhoval k tomu svému nemožnému otci. Představ si, že Nick se pokusil otrávit nějaký děvče v Santa Cruz. A taky to byl on, kdo se k nám vloupal a napsal na zrcadlo tu strašnou věc. Lance si myslí, že by ho měli zavřít někam do ústavu – nejmíň do čtyřadvaceti let. Začínám s ním pomalu souhlasit. Co si o tom myslíš, Joanie?“

„Nick je ... Nick je jen popletenej, máti. Prožíval těžce ... ten rozvod a vůbec všechno kolem toho.“

„Ach tak, takže všechno je to zase moje vina,“ zaječela máma, „vždycky za všechno můžou rodiče, co!“

Že by to konečně pochopila?

„Máti, uklidni se. Nick se určitě brzy ozve. Teď už opravdu musím jít. Zatím nashle.“

Joanie vyšla ze svého pokoje a podívala se na mě. „Dnes zavoláš matce!“

„Dyť jo,“ řek sem lážo plážo. „Stejně sem to měl v plánu.“

Joanie vzala svůj cestovní kabát a kabelu. V tý elegantní modré uniformě byla nečekaně hezká. Umně aplikovanej nátěr mejkapu skryl i ty její tmavý kruhy pod očima.

„Vrátím se v pátek večer,“ řekla. „Pokus se tady nenadělat další průsery!“

„No jo.“

„Kdyby volal chlap jménem Philip Dindy, řekni mu, že s ním nechci mluvit. Už nikdy. A řekni mu, že se nemusí bát. Jeho ženě to určitě neřeknu.“

„Co jí neřekneš?“ ptal sem se.

„Nestarej se, chytrolíne.“ Otevřela dveře a ještě se vrátila. „Máš vůbec nějaký peníze?“

„Asi deset dolarů,“ lhal sem.

Joanie otevřela kabelku a vylovila dvě dvacký. „Víc ti dát nemůžu. Nejsem za tebe zodpovědná, Nicku.“

„Díky, Joanie,“ řek sem vděčně. „Nezlob se, že tě tak obtěžuju. A měj se moc hezky.“

„Zatím ahoj, Nicku. Ještě něco – neopovažuj se lézt do mého pokoje. Víím, jak rád čmuchaš v cizích věcech.“

„To není vůbec žádná pravda!“ řek sem uraženě.

Hurá! Tři dny úplný svobody a ještě za cizí prachy! Nevím, nevím. Nemám pustit ze řetězu Françoise, aby si něco začal s Kimberly?

11.00 – Když sem se vrátil z vdolkovejch hodů, byla má roztomilá spolubydlící republikánka už ve škole. „Tak ať to máme rychle za sebou,“ řek sem Françoisovi. Na stereo sem pustil Ráví Šámara a vytočil mámino oaklandský číslo. Máma to zvedla už na druhý zazvonění.

„Nicku! Seš to ty?“

„Sem to já, mami.“

„A kde seš?“

„Sem v Indii, mami. Volám mezistátně.“

„Nicku, okamžitě se vrať! Teď hned.“

„Nezlob se, mami. Ale myslím, že pro všechny bude lepší, pokud tady na nějakej čas zůstanu. Promiň, jestli sem ti způsobil problémy.“

„Kde jsi, Nicku? A kde bydlíš?“

„Mami, opravdu si nedělej starosti. Všechno je v pořádku. Dostal sem místo domácího učitele matematiky v jedné rodině.“

„V jaké rodině? Kde?“ vyptávala se.

„To ti nemůžu říct. Ale sou opravdu milí a bohatí. Hlava rodiny je bohatej obchodník. Seznámil sem se s ním v letadle. Hezky sme si popovídali. Jeho děcka plavou v algebře, tak mě pozval k nim do paláce, abych je doučoval. Je to fantastický. Mám dokonce svého osobního sluhu, Rávího. Ne, dík, Ráví, víc karí mi zatím nedávej.“

„Nicku, a nelžeš tak náhodou?“

„Ne, mami, čestný. Sem tady opravdu spokojenej. A v bezpečí. Tak se učím hrát na nástroj jménem sitar. Můj učitel hudby se právě rozvíčuje. Otec rodiny mě chce poslat na tu nejlepší ze zdejších soukromých škol, abych se stal vzdělavcem. Mají mě tu fakt rádi.“

„A jak jsou staré ty děti?“ byla neodbytná. „Jsou to kluci, nebo holky?“

„No, obojí. Je jich strašně moc. Asi dvanáct, odhadem. Všech věků.“

„A má ten člověk manželku?“ zeptala se nedůvěřivě. „Není náhodou třeba ...“

„Ne, mami. Je ženatý. Totiž, ty manželky má vlastně tři. Ale výborně se snášejí. No, mami, tyto mezinárodní telefonáty stojí pětadevadesát rupií za minutu.“

„Nickie, jakou máš adresu? Kam ti můžu napsat? Dej mi své telefonní číslo!“

„Nezlob se, mami. Bude lepší, když zase zavolám sám. Nedělej si starosti, můžu volat tak často, jak si jen vzpomenu.“

„Nickie, a dobře si všechno jídlo předem umyj. Prý tam řadí strašný nemoci. Kdyby ti něco bylo, hned mi zavolej.“

„Jo, jo, mami. Fakt se neboj. Pozdravuj ode mě Lance. A všechno nejlepší k tvým narozeninám.“

„Ach, Nicku,“ začala popotahovat. „Ty sis vzpomněl!“

„Ahoj, mami.“ *Cvak.*

„Sežrala to,“ řekl François.

I s navijákem, doplnil sem ho.

14.20 – Zaklepání na dveře mě vylekalo, právě když sem čmucha-
l v Joaninejch výpisech z banky. Její finance sou ve stejně hrozným
stavu jako její osobní život. Rychle sem zavřel šuplík a po špičkách
sem se připlížil ke dveřím. Kukátkem ve dveřích sem ve světle zářiv-
ek spatřil asi stopětiletou stařenu, která se opírala o hliníkovou hůl.
Opatrně sem otevřel na řetěz.

„Přejete si?“ zeptal sem se.

„Kdo jste?“ odpověděla otázkou.

„Já sem François, teda jako Frank Dillinger,“ zavčas sem si vzpo-
mněl, že své pravý jméno musím utajit. „Joanin přítel. A kdo ste vy?“

„Jmenuji se Bertha Ulanská a bydlím támhle v tom bytě naproti.
Jsem připravena na svoje video.“

Byla sice stará jak Metuzalém, ale obličej měla pečlivě upravenej.
Tenký obočí dokreslený tužkou, na nalepenejch řasách měla nános
černýho sajrajtu, kterej jí padal jako saze na narůžovělá líčka.

Zmátla mě. „Nerozumím vám?“

„Moje video. Chci svoje video,“ opakovala. „Joan mi vždycky chodí pro video do půjčovny. Mám připravený seznam.“

„Ale Joanie tady není. Odešla do práce, paní Ulanská.“

„Slečna Ulanská, mladý muži,“ ohradila se. „Jméno svého manžela jsem nepřijala – z profesionálních důvodů.“ Stará dáma se mi podívala na nohy. „Máš zlomený nohy?“ zeptala se, když si mě znovu prohlídla.

„No, to nemám,“ připustil sem.

„Pak s nimi hni, Franku. Musíš tam být před druhou, abys získal slevu pro důchodce!“

16.10 – Když sem se vrátil z videopůjčovny, pozvala mě stará dáma, abych se o to video s ní podělil. Věřte nevěřte, moje sestra bydlí na stejný chodbě s opravdickou filmovou herečkou v důchodu. Slečna Ulanská hrála jako profesionální komparsistka ve více než čtyřech stech filmech, počínaje rolí kabaretní štetky ve filmu Maroko z roku třicet.

„Ten film natočil Joseph von Sternberg s Gary Cooperem a Marle-nou Dietrichovou,“ poznamenala a námahavě přemístila svou letitou mohutnost z berle do houpacího křesla potaženého růžovým sametem a stojícího před neuvěřitelně obrovskou televizní obrazovkou. Tak velkou bednu sem v životě viděl snad jen v italský restauraci.

„Jé, Gary Cooper!“ zvolal sem. „Mluvila ste s ním někdy?“

„Samozřejmě,“ odfrkla uraženě. „Franku, publikum si vůbec ne-uvědomuje, že komparsisté jsou pro film stejně důležití jako hlavní herci. My poskytujeme kontext, který teprve dodává filmu věrohod-nost. Dnes se producenti snaží ušetřit na všem a natáčejí s neprofesio-nály z ulice. Je to skandál. Půlka těch ubožáků v davu kouká přímo do kamery. Kdybych se já byla opovážila podívat se na vteřinu do kame-ry, byla bych na místě letěla. Jistě, my byli profesionálové. My jsme to uměli.“

„A jakej byl Gary Cooper?“ zeptal sem se zvědavě.

„Byl to docela slušný mladý muž,“ odpověděla. „Alespoň tenkrát. Všechny zuby měl falešné a jeho tupé stálo pět tisíc dolarů, což ten-krát bylo značné jmění, to mi věř. Prý ty vlasy posbírali chlup po chlupu v jisté finské rodině.“

„Gary Cooper nosil přičesek?“ vyhrkl sem nevěřicně.

„Ovšemže,“ odpověděla. „Museli používat speciální lepidlo, aby mu při westernech držel na hlavě. Bóže, co mu to s tou hlavou udělalo!“

Dnešní film byl muzikál Krásnější než sen z roku 1942, s Fredem Astairem, Ritou Hayworthovou a Berthou Ulanskou, která hrála

rozkošnickou vymetačku večírků. Svým dálkovým ovladačem zastavila děj v momentě, kdy se poprvé objevuje na scéně.

„Vidíš, tak támhleto jsem já, v těch dlouhých krepdešínových šatech za tou velikou palmou,“ řekla pyšně.

Na obrovitánský obrazovce pořádal uhlazený milionář Adolphe Menjou elegantní mejdan na svém jihoamerickém sídle. Mezi nehybnými hostama vytuhlýma v černobílém provedení sem rozeznal svou dnešní hostitelku – byla mnohem hubenější a měla o půl století méně vrásek, ale podobná si přece jen byla.

„Byla ste velice krásná, slečno Ulanská,“ poznamenal sem.

„Ale ne, nebyla,“ řekla lhostejně a znovu to pustila. „Měla jsem příjemnou, obyčejnou tvář. Komparsisté se nevybírali podle krásné tváře. Přirozeně nesměli na sebe upoutat víc pozornosti než hlavní herci. Ale pohled, byla jsem docela dobrá tanečnice. To je foxtrot. Bill Shelter nás tuto scénu nechal točit čtrnáctkrát. Bóže, jak mě tenkrát bolely nohy!“

„A kdo je ten váš partner?“ zeptal sem se.

„Muž jménem Doakes Farley,“ odpověděla. „Je to dobrý tanečník, ale strašně mu táhne z pusy. Už je po smrti, samozřejmě. A tuhle Evelyn tančí s Jimem, to byl zase jeho milenec. S Evelyn jsem jistou dobu bydlela, než jsem potkala svého muže Toma.“

„Ten byl taky v komparsu?“

„Ne, Tom není z branže. Je účetní. Zemřel v roce 1972. Na infarkt.“

„Ale ta Rita Hayworthová byla ale krásná,“ řek sem.

„Když ještě bývala Ritou Cansinovou, tak zas tak skvělá nebyla,“ odpověděla slečna Ulanská. „Elektrolýzou jí změnili linii vlasů na čele. Předtím vypadala jako mexická vesničanka.“

„Fakt? A jaká byla?“

Slečna Ulanská se rozhlídla, naklonila se ke mně a ztišila hlas. „Posedle náruživá.“

„Neříkejte!“ vydechl sem, oči navrch hlavy.

„Náruživá,“ zopakovala. „Proto se s ní musel Orson rozvést. On je samozřejmě velký intelektuál a Rita se cpe jako kůň. Má pořád nějaké problémy s nadváhou.“

„Ale, slečno Ulanská,“ řek sem, „já mám pocit, že už sou oba dva mrtví.“

„To já přece vím,“ odpověděla uraženě. „Vždyť čtu zprávy z branže.“

Dospěl sem k závěru, že to jen slečna Ulanská používá gramatický časy velmi volným stylem. Během filmu děj semtam zastavila, aby mi